

ת"פ 51622/01/21 - מדינת ישראל נגד כנרת רצאבי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51622-01-21 מדינת ישראל נ' רצאבי

לפני כבוד השופט ירון גת
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל

כנרת רצאבי

הנאשמים:

החלטה וגמר דין

1. ביום 02.05.21 הורשעה הנאשמת על פי הודאתה, במסגרת הסדר דיוני, בכתב אישום בעבירה אחת של **מסירת ידיעות כוזבות (בעבירת עוון)**, עבירה לפי סעיף 243 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977

2. בהתאם להסדר הדיוני, הנאשם תודה בכתב האישום ותורשע בו. הוסכם בהסדר כי טרם הטיעונים לעונש תופנה הנאשמת לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינה. עוד הוסכם כי ההגנה תהא רשאית לבקש משירות המבחן לבחון גם את שאלת ביטול הרשעתה של הנאשמת בדיון, תוך שעמדת המאשימה היא להותרת הרשעת הנאשמת על כנה בנסיבות התיק. לא הוסכם דבר לעניין העונש, והוסכם כי הצדדים ישוחחו לאחר קבלת התסקיר.

3. על פי החלק הכללי של כתב האישום, הנאשמת וא.ז (להלן: "א.ז.") היו בני זוג בתקופה הרלוונטית לכתב האישום. עובר ליום 02.02.20 ועד 24.02.20 או סמוך לכך, פתחה הנאשמת חשבונות בדו"מ בתוכנת "אינסטגרם", בהם כתבה הודעות רבות, ובן היתר, הודעות הנחזות להיות בעלות תוכן מאיים על חייה, אותן שלחה לעצמה ו- לא.ז, במטרה ליצור מצג שווא של סכנה לחייה.

4. על פי עובדות כתב האישום, מיום 06.02.20-24.02.20, או סמוך לכך (להלן: "התקופה הרלוונטית לכתב האישום"), מסרה הנאשמת, במספר הזדמנויות, תלונות שווא במשטרת ישראל, לפיהן היא חשופה לאיומים באמצעות תוכנת ה"אינסטגרם", שיחות טלפון, וקיום מעקבים אחריה בין היתר כפי שיפורט להלן.

במסגרת תלונותיה, הציגה הנאשמת, בפני חוקרי המשטרה, את ההודעות הבדויות ומסרה כי אלו נשלחו ממשתמשי אינסטגרם פיקטיביים. במסגרת תלונותיה בתחנות המשטרה, ובמטרה להציג מצג שווא של איומים על חייה, הציגה הנאשמת בפני החוקרים, חלק מההודעות הבדויות, ובן היתר, הודעה ובה נרשם: "זה הסוף שלך, אם יש לך אומץ תגיעי ל"פארקר" (מקום עבודתה)", "אל תתעסקו עם האויב, אנחנו רואים את כל השיחות שלכם", "אם את רוצה לחזור

כגופה שלמה היום כדאי שלא תלכי לעבודה, כי לצערי את הבנאדם שהפעלתי כבר אי אפשר לעצור..." "חבל על הפרצוף היפה שלך, החלוצי איזה מספר? (כתובת מגוריה)".

במסגרת תלונתה, טענה הנאשמת, כי אדם אשר אינו מוכר לה עקב אחריה למקום עבודתה בבר "פארקר" בהרצליה, ושוחח עמה במטרה לברר את זהותה. במועד זה, העלתה הנאשמת חשד, כי שוטר בשם ר.ה. (להלן: "ר.ה."), אשר בעבר הייתה בקש זוגי עם א.ז., היא העומדת מאחורי מסכת האיומים וההטרדות, באמצעות הודעות טקסט.

בתאריך 10.02.20 או סמוך לכך, עת נהגה הנאשמת ברכבה, בכביש איילון, דיווחה הנאשמת למוקד 100 על רכב מסוג סקודה (להלן: "הסקודה") שעוקב אחריה. באותו מועד, נערכה בדיקה מקיפה על הסקודה, ובהתבסס על הדיווח, לאור חשש לחייה ובטחונה של הנאשמת, הגיעה נידת משטרה אל ביתו של א.ז.

בתאריך 12.02.20 בשעה 24:15 או סמוך לכך, לאור חשש לחייה ולבטחונה של הנאשמת, לוותה על ידי נידת משטרה מתחנת איילון בחולון אל יעדה. באותו מועד, במהלך הנסיעה, הציג הנאשמת בפני שוטר הליווי, הודעה אשר לדבריה קיבלה במהלך הנסיעה, ממנה עולה כי היא מלווה "עם נידת משטרה" במטרה ליצור מצג כוזב של מעקב אחריה.

בתאריך 13.02.20 בשעה 09:34 או סמוך לכך, מסרה הנאשמת תלונה במסגרת חקירה במחלקה לחקירות שוטרים (להלן: "מח"ש"), במסגרתה חזרה על הטענות הכוזבות שנמסרו בתלונותיה, הציגה את ההודעות הבדויות (להלן הכל ביחד: "תלונות הכוזב").

בהתבסס על תלונות הכוזב, בתאריך 23.02.20 זומנה ר.ה., שהינה שוטרת בתפקיד, לחקירה במח"ש, במהלכה נחקרה אודות מעורבותה בשליחת ההודעות הבדויות, וזו הכחישה. במסגרת חקירת מח"ש התברר כי תלונותיה של הנאשמת הינן תלונות כזב, והודעותיה בדויות. במעשיה המתוארים לעיל, הנאשמת בדתה ראיות, מסרה במשטרה בהזדמנויות רבות הודעות אודות ביצוע עבירות איומים, באופן שהביא לקיום חקירות כלפי מעורבים, ליווי הנאשמת על ידי משטרת ישראל, במטה להגן עליה, ובזבוז משאבי ציבור.

5. לנאשמת אין הרשעות קודמות.

6. ביום 02.05.21 הנאשמת הופנתה לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינה.

מתסקיר שירות המבחן מיום 30.11.21 עולה, כי הנאשמת בת 25, רווקה, מתגוררת בהרצליה יחד עם אמה ובן זוגה ו-2 אחיה. הנאשמת עובדת כמנהלת תיקי לקוחות בחברת מוניות ומנהלת משמרת בבר בהרצליה. הנאשמת מסרה כי לפני עבודתה הנוכחית, עבדה במשרד הביטחון בחדר בקרה כ-4 וחצי חודשים, לפני כן התגוררה בניו יורק כשנה ועבדה בחברת תעופה.

מתולדותיה עולה, כי הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד, בגיל המתאים התגיסה לצה"ל ושירתה שירות צבאי מלא כלוחמת בחיל התותחנים. משפחתה מונה 5 נפשות. הנאשמת מסרה כי בהיותה בת 10, הוריה נפרדו על רקע יחסים מורכבים ביניהם והתנהגות לא הולמת ואלימה של אביה כלפי אימה בהמשך לכך אביה עזב את ביתם המשותף. עוד מסרה, כי רוב שנות חייה, לא הייתה מצויה בקשר עם אביה וכי בשנים האחרונות חודש הקשר וכיום יש לה קשר רופף עמו. הנאשמת מתארת קשר מיטיב וטוב עם בן זוגה הנוכחי של אימה אשר משמש

עבורה כדמות אב וכן קשר קרוב ומשמעותי עם אימה ואחיה.

היסטוריה עבריינית והעבירה הנוכחית - מעין בגיליון רישומה הפלילי העדכני לתאריך 28.11.21 עולה, כי הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות ואין כנגדה תיקי משטרה נוספים.

הנאשמת הגיעה לפגישות בשירות המבחן כנדרש. בהתייחסותה לביצוע העבירה הנוכחית, תיארה באופן מלא ומפורט התנהגותה המתוארת והמניעים לה. במהלך התקופה אשר קדמה לביצוע העבירה, בין היתר בשל ניהול קשרים זוגיים ומיניים אחרים של בן זוגה במקביל לקשר עמה. הנאשמת מסרה כי ביצעה את העבירה הנוכחית על רקע תחושות של חוסר ערך עצמי, ביטחון ורצון לתשומת לב מבן זוגה. באשר לביצוע העבירה, מסרה כי בתקופה המתוארת, בהיותה במצב נפשי מעורער ומורכב, בדתה תלונות שווא בהן לכאורה ספגה איומים על חייה, מטרתה הייתה לקבל אמפתיה, דאגה ותשומת לב מבן זוגה דאז. הנאשמת מסרה כי התקשתה להיפרד אז מבן הזוג וחשה תלות בו. עוד מסרה כי במועד ביצוע העבירה, לא הייתה מודעת לחומרתה, השלכותיה והאסור שבה. מדברי הנאשמת עלה, כי בחלוף הזמן, מבינה שפעלה באופן שגוי ובניגוד לחוק. כמו כן ביטאה צער וחרטה בגין מעשיה. הנאשמת לקחה אחריות מלאה על התנהגותה המיוחסת לה בכתב האישום. הנאשמת מסרה כי בעת הקשר עם שירות המבחן, הייתה מצויה בסערת רגשות, היות ותופסת את עצמה כאישה נורמטיבית ושומרת חוק. עוד הדגישה את חריגות התנהלותה בעבירה לאורח חייה וליחסיה הבין אישיים. הנאשמת מסרה כי מאז ביצוע העבירה הפיקה את הלקח ונמנעת מהישנות אירועים דומים. עוד ציינה כי בהיותה במשבר נפשי פנתה מיוזמתה לטיפול פרטני במסגרת קופת החולים שם מטופלת מספר חודשים.

שירות המבחן יצר קשר עם הגורם הטיפולי, ונמסר כי הנאשמת מטופלת בטיפול פרטני אליו מגיעה כנדרש במסגרתו נעשה שימוש בטכניקות של טיפול התנהגותי וביופידבק. עוד נמסר כי הנאשמת התחילה את הטיפול במצב נפשי ירוד. הטיפול ממוקד בתכנים הקשורים למתן אמון בתוך מערכת זוגית, העלאת הביטחון העצמי והערכה עצמית וויסות רגשי. ניכר כי כיום עסוקה בגיבוש זהותה העצמית. בנוסף הנאשמת מסרה כי שולבה במקביל גם בטיפול קבוצתי הממוקד בדינאמיקה זוגית בו השתלבה בחודשים האחרונים. הנאשמת מסרה כי הטיפול מטיב עמה ועוזר לה להתמודד עם הבנת מעשיה בעבירה הנוכחית. שירות המבחן ניסה ליצור קשר עם הגורם הטיפולי במסגרת הטיפול הקבוצתי אך ללא מענה.

הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום - שירות המבחן התרשם כי העבירה נשוא הדיון חריגה להתנהלותה בד"כ ובוצעה על רקע קשר זוגי מורכב בינה ובין בן הזוג בתקופה בעת ביצוע העבירה ודינאמיקה זוגית הכוללת אלימות רגשית ובעייתית בין בני הזוג. ניכר כי במערכת היחסים שררו תחושות קשות של מתח, חוסר נפרדות, תלות ותסכול ותחושות של רצון לשליטה וכעס של הנאשמת כלפי בן הזוג.

גורמי הסיכון לעבריינות - שירות המבחן לקח בחשבון את חומרת העבירה הנוכחית, הימשכותה והאסור שבה. שירות המבחן התרשם מדפוסיה של הנאשמת בתוך מערכת היחסים הזוגית הכוללים הערכה עצמית נמוכה וקושי בנפרדות.

גורמי הסיכוי לשיקום - שירות המבחן לקח בחשבון את התרשמותם מאישה בעלת יכולות הסתגלות ויציבות במסגרות, בעלת אחריות גבוהה ובעלת יכולות וכישורים. בנוסף, היעדר חשיפה ומעורבות בעבריינות והיעדר התמכרויות לחומרים. שירות המבחן התרשם מפנייתה ביוזמתה לטיפול במצבה, והיותה מטופלת בטיפול פרטני וכן כן בטיפול קבוצתי וכן מצבה הנפשי היציב ממנו התרשמו כיום. עוד התרשמו מנכונותה שמביעה לבצע

עבודות לתועלת הציבור.

המלצה ותכנית שיקום - שירות המבחן ממליץ על המשך קשר עם הנאשמת במסגרת העמדתה בצו מבחן בשירות המבחן למשך שנה. במסגרתו הנאשמת תמשיך בטיפול הפרטני והקבוצתי במסגרת קופת החולים. בנוסף, שירות המבחן מעריך כי ענישה במסגרת צו שירות לתועלת הציבור, תתאים עבור הנאשמת ותהווה עבורה ענישה חינוכית, מוחשית וקונקרטית. שירות המבחן בדק עם הנאשמת את המחויבות וההתאמה לביצוע צו השל"ץ. לאחר שהביעה את נכונותה ומחויבותה לבצע של"ץ, שירות המבחן גיבש עבורה תוכנית של"ץ בהיקף של 200 שעות במסגרת "יחידת המתנדבים" בהרצליה בתפקיד חונכת וסיוע לצוות ככל שיידרש.

לעניין הרשעה בדין, לאור העובדה כי מדובר באישה נורמטיבית, מתפקדת, נעדרת הרשעות קודמות, החשש אשר הביעה בפני שירות המבחן מהשלכות של הרשעתה בדין בהליך המשפטי הנוכחי על עתידה המקצועי בהיותה סטודנטית, בנוסף, לאור שיתוף הפעולה בקשר עמה והבעת המוטיבציה לביצוע צו השל"ץ והמשך טיפול, **שירות המבחן ממליץ** לשקול בחיוב ביטול הרשעתה בדין.

מתסקיר שירות המבחן מיום 08.05.21 עולה, כי בתקופת הדחייה, הנאשמת הציגה בפני שירות המבחן מידע באשר לקורסים אותם מעוניינת ללמוד, וכן התכתבויות בדואר האלקטרוני המעידות על התעניינותה בקורסים אלו. מדובר בקורסי חוקרים פרטיים מטעם "המחלקה ללימודי חוץ" וקורס מנהלי אבטחה מטעם המשטרה. בדרישות הקבלה לקורסים אלו מתבקש היעדר עבר פלילי. שירות המבחן מציין, כי בשיחות עם הנאשמת, שיתפה ברצונה להתקדם מבחינה השכלתית ומקצועית, כחלק מהליך השיקום, זאת לצד טיפול בו מצויה, כמפורט בתסקירים הקודמים, וחששה כי הרשעה בדין תמנע ממנה ללמוד ולהתמקצע בתחומים אלו. מעיון בגיליון רישומה הפלילי עולה כי בתקופה זו לא נפתחו נגדה תיקים חדשים. **לפיכך, שירות המבחן שב על המלצתו להטלת צו מבחן למשך שנה וצו של"ץ בהיקף של 200 שעות, במסגרת "יחידת המתנדבים" בהרצליה, זאת לצד ביטול הרשעתה בדין.**

טענות הצדדים:

טענות המאשימה:

המאשימה התנגדה לעתירת ההגנה להורות על ביטול הרשעתה של הנאשמת בדין, וביקשה לגזור את עונשה בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין.

באשר למתחם העונש ההולם, הפנתה המאשימה לערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמת. כמו כן, המאשימה הדגישה לחומרה את העובדה כי הנאשמת הורשעה בעבירה של מסירת ידיעות כוזבות, שנמשכה על פני תקופה לא קצרה של כחודש ימים, כאשר מעשי הנאשמת בוצעו במספר הזדמנויות בהן הגישה מספר תלונות שווא למשטרה ובהן טענה כי היא חשופה לאיומים ולפגיעה בה. לצורך ביסוס תלונותיה, מסרה הנאשמת למשטרה מספר הודעות כוזבות שלכאורה נשלחו אליה במרשתת, הפנתה לשיחות טלפון שלכאורה בוצעו אליה וכן ציינה כי היא מצויה במעקב. מעשי הנאשמת אופיינו בתכנון ובמחשבה מראש, ולצורך הביצוע היא פתחה משתמשים פיקטיביים ביישומון במרשתת ומהם שלחה לעצמה ולבן זוגה אז את ההודעות הכוזבות. המאשימה סבורה כי מעשי הנאשמת מאופיינים בחומרה יתרה גם לנוכח ההשתלשלות

המסלימה של האירועים. מעשי הנאשמת גרמו לבזבז משאבי ציבור יקרים של משטרת ישראל והובילו לביצוע פעולות חקירה שונות. מעשי הנאשמת זרעו בהלה בקרב בן זוגה, וכן בהתבסס על התלונות הכוזבות שהגישה נחקרה ר.ה, שהייתה שוטרת בתפקיד, במח"ש. מעשים אלו גרמו לנזק בפועל לנפגעי העבירה ויצרו פוטנציאל לפגיעה קשה בהם, בהיותם חפים מכל פשע. הנאשמת, במעשיה, ניצלה את האמון שנתן בה בן זוגה, וכן ניצלה באופן ציני את האמפתיה של רשויות אכיפת החוק כלפי נשים מאוימות, באופן אשר יקשה על מתן אמון בתלונות עתידיות. לאור האמור, סבורה המאשימה כי מעשי הנאשמת פגעו בערכים המוגנים ברמה הגבוהה ביותר. המאשימה הפנתה לפסיקה אשר לשיטתה מלמדת על הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה. על רקע האמור, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם שנוע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, וזאת לצד ענישה נלווית, הכוללת גם קנס ופיצוי.

באשר למיקום עונשה של הנאשמת בתוך המתחם, הסכימה המאשימה שיש למקם את עונשה של הנאשמת בתחתית המתחם, וזאת לנוכח הודאתה בהזדמנות הראשונה, החיסכון בזמן השיפוטי, ייתור הצורך בשמיעת העדויות והראיות, נטילת האחריות והיעדר הרשעות קודמות.

לפיכך, עתרה המאשימה להטיל על הנאשמת מאסר מותנה לצד של"ץ, קנס ופיצוי שלא יפחת מ-3,000 ₪ לכל אחד מנפגעי העבירה.

באשר לעתירת ההגנה להורות על ביטול הרשעתה של הנאשמת, ביקשה המאשימה לדחות עתירה זו מכיוון שעניינה של הנאשמת אינו עונה על הקריטריונים שנקבעו בפסיקה, בהלכת תמר כתב.

באשר לתנאי הראשון שנקבע בפסיקה, שעניינו אפשרות לבטל את ההרשעה באם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים זאת ללא פגיעה בלתי מידתית בשיקולי ענישה אחרים, סבורה המאשימה כי תנאי זה אינו מתקיים, וזאת לנוכח חומרת מעשיה של הנאשמת וסוג העבירה בה מדובר.

המאשימה הפנתה למספר פסקי דין אשר לשיטתה מלמדים כי בעבירות מסוג זה בתי המשפט אינם נוהגים לבטל את ההרשעה בשל חומרת הפגיעה בערכים המוגנים והצורך להעדיף את האינטרס הציבורי ואת שיקולי ההרתעה על פני שיקולי השיקום והנסיבות האישיות.

עוד הפנתה המאשימה לנסיבות ביצוע העבירה כפי שפורטו לעיל. הנאשמת ביצעה צבר מעשים חמורים המצויים ברף החומרה העליון של העבירה, תוך שהמעשים בוצעו במודע ובמספר הזדמנויות, ותוך תכנון מוקדם ותחכום. כמו כן, האיומים שהציגה הנאשמת למשטרה ואשר כביכול נשלחו אליה, היו איומים חמורים וברף הגבוה. מעשי הנאשמת הלכו והסלימו בחומרתם. משכך, סוג העבירה ונסיבות ביצועה אינם מאפשרים את ביטול ההרשעה במקרה דנן.

באשר לתנאי השני שעניינו הוכחת נזק קונקרטי ובלתי מידתי שייגרם לשיקומה, למקצועה ולחיייה של הנאשמת באם הרשעתה תיוותר על כנה, סבורה המאשימה כי הנאשמת אינה עומדת גם בתנאי זה. המאשימה ציינה כי מתסקירי שירות המבחן עולה כי שירות המבחן לא בדק אסמכתאות לביסוס דברי הנאשמת ולא הוצגו בפניו אישורי לימודים ועבודה מלאים. כמו כן, ציינה כי מהתסקיר עולה שלא התקבל מידע מפורט מגורמי הטיפול שטיפלו בנאשמת במסגרת הטיפול הקבוצתי, וכן הנאשמת גם העלתה טענות נגד נפגע העבירה, ומכאן שלא

ניתן לקבוע שהנאשמת עברה הליך טיפולי מיטבי או אפקטיבי.

הנאשמת לא הציגה מסמכים אודות נזק עכשווי ממשי וקונקרטי שייגרם לה, לרבות מסמכים שנרשמה או החלה בלימודים למקצוע שלא ניתן לעסוק בו עם הרשעה פלילית. הנאשמת אף לא הציגה מסמכים המלמדים על התקשרות ממשית ועכשווית לקראת לימודים שכאלו. כל שהציגה הנאשמת הוא תכניות וכוונות עתידיות ובהתאם לפסיקה אפשרות עתידית וערטילאית לפגיעה בתעסוקתה של הנאשמת אינה מספיקה לצורך מילוי התנאי הרלוונטי לפי הלכת כתב. עוד טענה המאשימה כי לאור העבירה בה הורשעה הנאשמת, אף ראוי, מבחינת שיקולי אמינות וטוהר המידות, שלא תוכל לעסוק בתחום בו היא מבקשת לעסוק.

על רקע האמור, ביקשה המאשימה שלא להיעתר לבקשת ההגנה ולא לבטל את הרשעתה של הנאשמת.

טענות ההגנה:

ההגנה עתרה לביטול הרשעתה של הנאשמת ולאימוץ המלצת שירות המבחן.

תחילה ציינה ההגנה כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה ושממנה ביקשה המאשימה ללמוד שלא ניתן לבטל הרשעה בעבירות מסוג זה, אינה רלוונטית לענייננו. זאת מכיוון שבדוגמאות אליהן הפנתה המאשימה דובר בהרשעה גם בעבירות נוספות, דובר בנסיבות שונות של ביצוע העבירות, לרבות מבחינת המניע לביצוע העבירה, בנסיבות אישיות שונות ובתמונה שונה ביחס לנזק הקונקרטי לשיקומו ולתעסוקתו של הנאשם. כמו כן, בחלק מהמקרים מדובר בבקשות שהתבקשו לאחר ניהול הוכחות ובהיעדר נטילת אחריות מלאה. הכל, באופן שונה מנסיבות עניינה של הנאשמת דנן.

ההגנה הגישה פסיקה שלשיתתה ניתן ללמוד ממנה כי ביחס לעבירות מהסוג בו הורשעה הנאשמת, ואף ביחס לעבירות חמורות יותר, לרבות עבירה של מסירת ידיעות כוזבות בעבירת פשע, תמורת בצע כסף, ואף ביחד עם ביצוע עבירות נוספות, בתי משפט ביטלו הרשעות של נאשמים, במקרים מתאימים. גם מבחינת הנסיבות הקונקרטיות של ביצוע העבירה על ידי הנאשמת סבורה ההגנה כי ניתן להורות על ביטול ההרשעה. התוכן המאיים בהודעות שהציגה הנאשמת כוון אליה עצמה. הרקע לביצוע העבירות, כעולה מתסקיר שירות המבחן, הינו מצוקה רגשית ונתונים אישיים ואישיותיים של הנאשמת, אשר אינה מאופיינת בדפוסים עברייניים. עוד ציינה ההגנה כי השוטר ר.ה אמנם נחקרה במח"ש אך לא באזהרה. על רקע כל האמור, טענה ההגנה כי מתקיים בענייננו התנאי הראשון שנקבע בהלכת כתב, כך שסוג העבירה ונסיבותיה במקרה דנן מאפשרים את ביטול ההרשעה.

באשר לקיומו של נזק קונקרטי, הפנתה ההגנה למספר מסמכים שהוגשו מטעמה (נ-1-נ-7), מהם ביקשה ללמוד על נסיבותיה האישיות של הנאשמת ועל הנזק הקונקרטי שייגרם לה באם הרשעתה לא תבוטל. לטענת ההגנה, הנאשמת לא תוכל ללמוד לימודי מקצוע בתחום שבו היא מעוניינת ללמוד, לשם הכשרה כחוקרת פרטית וכמנהלת אבטחה, באם תיוותר הרשעתה על כנה. בהקשר זה, הפנתה ההגנה לפסיקה של בית המשפט העליון ממנה ניתן ללמוד כי לגבי נאשמים צעירים עם נסיבות אישיות, שקיימים בעניינם שיקולי שיקום משמעותיים, ניתן להגמיש את הדרישה לקיומו של נזק קונקרטי, ובעיקר את הדרישה לפגיעה עכשווית ומידית בשיקומו של הנאשם ובתעסוקתו. על כך יש להוסיף את העובדה כי הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה,

חסכה בזמן שיפוטי וייתרה את הצורך בשמיעת הראיות. הנאשמת לקחה אחריות מלאה על מעשיה. לחובת הנאשמת אין כל הרשעות קודמות. כעולה מתסקיר שירות המבחן, לנאשמת נסיבות אישיות ומשפחתיות קשות, ולמרות זאת הרקע האישי שלה הוא נורמטיבי. הנאשמת שירתה צבאי מלא, חיובי ומשמעותי, ומאז עברה התעסוקתית יציב וחיובי. ההגנה שמה דגש על גילה הצעיר של הנאשמת ועל כך שהרשעתה תחבל בשיקומה דווקא בהיותה אדם צעיר. עוד הפנתה ההגנה להליך הטיפול הפרטני והקבוצתי שעברה ועוברת הנאשמת, כעולה מתסקיר שירות המבחן וכעולה מהמכתב מהמטפל **נ/1**.

הנאשמת בדברה האחרון שבה ונטלה אחריות מלאה על מעשיה, סיפרה על הטיפול שהיא עוברת ועל רצונה להמשיך ולהשתתף, וכן ציינה כי רצונה לעסוק בתחום החקירות הפרטיות והאבטחה הוא רצון ממשי וקדום, והוא מתבסס על התחומים בהם עסקה בעבר גם בשירות הצבאי וגם בעבודותיה הקודמות.

על רקע האמור ביקשה ההגנה להעדיף את האינטרס השיקומי הפרטני של הנאשמת על פני האינטרס הציבורי ולהורות על ביטול הרשעתה של הנאשמת בדין ולאמץ את המלצות שירות המבחן.

7. דין והכרעה:

הלכה ידועה היא כי, ככלל, משהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. כך, בע"פ 5985/13 **הראל אבן נ' מדינת ישראל** (נבו 02.04.2014) (להלן: "**עניין אבן**") פסק בית המשפט העליון כי: "...זהו פועל יוצא הכרחי וטבעי, ביטוי משפטי להפרת נורמה בדין הפלילי, על מנת להבטיח את תכליותיו. זוהי הדרך לציין את הפסול שבמעשה, להרתיע את היחיד ואת הרבים לשם מניעת הישנותו, ולעשות למען אכיפה אחידה ושוויונית" (ראו גם ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (נבו 31.12.2007) (להלן: "**עניין לאופר**") והאסמכתאות הנוספות שם).

יחד עם זאת, המחוקק קבע חריג לכלל זה, המוסדר בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**"), אשר מסמיך את בית המשפט שהרשיע נאשם בדין לבטל את הרשעתו, ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה.

כידוע, ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**עניין כתב**") התווה את אמות המידה לשימוש בהוראת סעיף 192א לחסד"פ תוך חריגה מהכלל האמור בדבר הותרת ההרשעה על כנה. לפי אמות המידה שנקבעו בעניין **כתב** ניתן לחרוג מהכלל בדבר הרשעה רק באותם מצבים מיוחדים, כאשר נוצר יחס בלתי מידתי בין הפגיעה שצפויה לנאשם האינדיבידואלי אם יורשע, לבין מעשה העבירה שביצע, וזאת כאשר מתקיימים שני תנאים מצטברים: ראשית, נדרש כי בהתחשב **בסוג העבירה ובנסיבות המקרה**, אי הרשעת הנאשם **לא תיפגע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה**; שנית, נדרש כי הרשעת הנאשם צפויה לפגוע **פגיעה חמורה וממשית בשיקומו ובחיוו**, לרבות פגיעה קונקרטית בעיסוקו ובפרנסתו.

בהמשך לעניין **כתב** הכירה הפסיקה במבחני משנה שונים כדי להדריך ולהכווין את בית המשפט במטלת האיזון העומדת בפניו בבואו להחליט האם ראוי להימנע מהרשעת הנאשם שאשמתו הוכחה. כך, מחד גיסא, יש לבחון שיקולים

שבאינטרס הציבור-חברתי הכללי, כמו: טיב העבירה וחומרתה; מידת פגיעתה באחרים; הרציונל שבבסיס הכלל המחייב הרשעה; משמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות, והמסר הציבורי המתחייב מהן; השפעת אי הרשעה על ההליך הפלילי בכללותו והמסר החברתי שאי הרשעה עלול לאצור בחובו בנסיבות העניין הספציפי; הצורך בהרתעת הרבים; ועוד. מאידך גיסא, יש לבחון את שיקולי השיקום המתמקדים בנסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, כגון: עברו הפלילי והסבירות כי ישוב ויעבור עבירות; האם ביצוע העבירה מלמד על דפוס התנהגות כרוני של הנאשם, או שמא מדובר בהתנהגות מקרית ויחידה; נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשם; מעמדו ותפקידו של הנאשם, והקשר בינם לבין ביצוע העבירה; השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם; האם הנאשם לקח אחריות והביע חרטה על ביצוע העבירה; משמעות ההרשעה על דימויו העצמי של הנאשם; גילו; מצבו האישי והבריאותי; ועוד (עניין אבן; עניין כתב; עניין לאופר והאסמכתאות שם).

הנטל להוכחת קיומם של התנאים המצדיקים חריגה מהכלל והימנעות מהרשעה, מוטל על כתפי הנאשם המבקש זאת, ועליו להוכיח כי שיקולי השיקום האינדיבידואליים בעניינו גוברים במידה רבה על שיקולי האינטרס הציבורי (עניין אבן).

באשר לתנאי הראשון, שעניינו סוג העבירה ונסיבות ביצועה -

העונש הקבוע לצד העבירה בה הורשעה הנאשמת הוא עד שלוש שנות מאסר, קרי מדובר בעבירה מסוג עוון.

העבירה פוגעת בערכים החברתיים המוגנים של שמירה על סדרי שלטון ומשפט, שמירה על אמון הציבור בעבודת מערכת אכיפת החוק וביכולתה להגיע לחקר האמת ושמירה על משאביה המוגבלים של מערכת אכיפת החוק, לצד הגנה על חירותו של אדם, על שמו הטוב, על כבודו, ועל פרנסתו ועיסוקו, וכן שמירה על שלווה נפשו של אדם. סבורני, כפי שיפורט להלן, כי הערכים החברתיים המוגנים נפגעו במקרה דנן במידה בינונית.

מבחינת סוג העבירה, עיון בפסיקה מלמד כי מדובר בעבירה אשר מאפשרת במקרים המתאימים את ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, וזאת בהתאם לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. עיינתי בפסיקה אליה הפנתה המאשימה, לרבות בת"פ 24200-01-15 (שלום פ"ת) **מדינת ישראל נ' גוחלר** ובע"פ 46051-03-14 (מחוזי ירושלים) **אברהמי נ' מדינת ישראל**, וכן בפסיקה הנוספת אליה הפנתה המאשימה, ומצאתי כי קשה לגזור מדוגמאות אלו גזירה שווה לענייננו, באשר נסיבות המקרים בתיקים אלו שונות, ואף חמורות יותר, מנסיבות המקרה דנן. בחלק מהמקרים אליהם הפנתה המאשימה הורשעו הנאשמים בביצוע עבירות נוספות, בהן הנאשמת דנן לא הורשעה. גם נסיבות ביצוע העבירה באותם מקרים שונות מנסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן, ובעיקר ביחס למניע לביצוע העבירות. בנוסף, הנסיבות האישיות והפגיעה בשיקומם של הנאשמים באותם מקרים שונות מהנסיבות והפגיעה במקרה דנן. כמו כן, בחלק מאותם מקרים דובר בנאשמים שבחרו לנהל הוכחות ולא נטלו אחריות באופן מלא על מעשיהם, וזאת בשונה מהנאשמת דנן, אשר הודתה בהזדמנות הראשונה ולקחה אחריות מלאה על מעשיה.

ההגנה הפנתה לפסיקה שעניינה מקרים דומים, ואף חמורים יותר בנסיבותיהם מהמקרה דנן, לרבות בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירה של מסירת ידיעות כוזבות בעבירת פשע, שהיא עבירה חמורה יותר מההעבירה בה הורשעה הנאשמת דנן, ואף מתוך מניעים של בצע כסף, וכן בחלק מהמקרים תוך ביצוע עבירות נוספות, ובמקרים אלו בתי המשפט מצאו לנכון להורות על ביטול הרשעתם של הנאשמים. בהקשר זה אפנה לת"פ

21501-04-14 (שלום ירושלים) **מדינת ישראל נ' כהן**, לת"פ 21205-06-13 (שלום ירושלים) **מדינת ישראל נ' פלוני**, לת"פ 4436-07-10 (שלום באר שבע) **מדינת ישראל נ' אבו כף ואח'**, לת"פ 47182-11-20 (שלום תל אביב) **מדינת ישראל נ' אזולאי**, ולת"פ 66398-11-15 (שלום רמלה) **מדינת ישראל נ' קרנגל**.

מכך ניתן ללמוד, כי סוג העבירה דנן מאפשר את ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, והכל בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה.

כאמור, לעניות דעתי, נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן מצויות במדרג חומרה בינוני.

מחד גיסא, יש לשקול לחומרה את העובדה כי הנאשמת הורשעה בעבירה של מסירת ידיעות כוזבות מסוג עוון, אשר נמשכה על פני תקופה של כמעט חודש ימים, ואשר בוצעה במספר הזדמנויות שונות. באותן הזדמנויות, מסרה הנאשמת מספר תלונות שווא במשטרה לפיהן היא חשופה לאיומים בפגיעה בה, בדרך של שליחת הודעות ביישומון במרשתת, בשיחות טלפון ובמעקבים אחריה. לצורך כך לא הסתפקה הנאשמת בתלונה בעל פה אלא אף ביצעה מספר פעולות פיזיות של יצירת "ראיות" יש מאין, כגון הקמת משתמשים פיקטיביים ביישומון ושליחת הודעות מאיימות פיקטיביות לעצמה ולבן זוגה. יצוין כי האיומים שהציגה הנאשמת לחוקרי המשטרה, ושלמעשה נכתבו על ידה ונשלחו על ידה, היו איומים ברף החומרה הגבוהה, באופן אשר יצר דריכות רבה וצורך מצד המערכת לספק מענה להגנת הנאשמת, לרבות שליחת ניידת לביתו של בן הזוג וליווי הנאשמת לביתה על ידי ניידת. מעשי הנאשמת אופיינו במודעות, בתכנון מוקדם, בתחכום מסוים ובמחשבה מראש, וכאמור הם כללו פעולות הכנה, לרבות פתיחת משתמשים פיקטיביים לצורך שליחת ההודעות. מעשי הנאשמת אף הלכו והסלימו עם הזמן. מעשי הנאשמת גרמו לבזבז משאבי ציבור יקרים ומוגבלים של משטרת ישראל, וזאת על חשבון טיפול בסוגיות חשובות ודחופות אחרות בהן נדרשת משטרת ישראל לטפל, והם הצריכו את המשטרה לנקוט בפעולות חקירה ובפעולות הגנה נוספות. כמו כן, פעולות הנאשמת גרמו גם לפתיחת חקירה במח"ש ולזימונה של ר.ה. לחקירה. מעשי הנאשמת גם ניצלו באופן ציני את האמפתיה של רשויות אכיפת החוק כלפי נשים מאוימות, באופן שיקשה על מתן אמון בתלונות דומות בעתיד. מעשי הנאשמת גם פגעו באמון שנתן בה בן זוגה באותה העת וזרעו בהלה בקרבו. כמו כן, בהתבסס על התלונות הכוזבות שהגישה הנאשמת נחקרה השוטרת ר.ה. במח"ש. מעשים אלו גרמו לנזק של ממש לנפגעי העבירה, לרבות נזק נפשי וחשש ממשי להסתבכות פלילית מצדם, ולוו אף בנזק פוטנציאלי לפגיעה בחירותם, בשמם הטוב, בכבודם ובפרנסתם של נפגעי העבירה, באם חלילה היו ננקטים נגדם הליכים בעקבות תלונות הנאשמת. כאמור, לבן זוגה של הנאשמת אף נשלחה ניידת הביתה, באופן אשר מוסיף על הלחץ הנפשי שגרמו לו המעשים.

מנגד, יש לשקול לקולה את העובדה כי הנאשמת הורשעה בחלופה המקלה יותר של עבירת מסירת ידיעות כוזבות, קרי, בעבירה של מסירת ידיעות כוזבות בעבירת עוון, בשונה ממסירת ידיעות כוזבות בעבירת פשע, שהעונש לצדה חמור יותר. בנוסף, הנאשמת לא הואשמה ולא הורשעה בביצוע עבירות נוספות, כגון עבירות של קבלת דבר במרמה או עבירות זיוף וכדומה. כמו כן, יש לשקול את הרקע והמניע הייחודיים לביצוע המעשים על ידי הנאשמת, כפי שהם מפורטים בהרחבה בתסקירי שירות המבחן. מעשי הנאשמת לא בוצעו מתוך בצע כסף או על מנת להפיק טובת הנאה חומרית כזו או אחרת, אלא מתוך מצוקה רגשית ועל רקע נתונים אישיים ואישיותיים הקשורים למערכת היחסים הזוגית שלה עם המתלונן. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת אינה מאופיינת בדפוסים עברייניים ועל כן גם המעשים לא בוצעו מתוך מניעים עברייניים. עוד יש לשקול כי, למרבה המזל, בסופו של דבר מעשי הנאשמת לא הובילו להסתבכות פלילית ממשית של בן הזוג ושל השוטרת ר.ה, וכי

מעשי הנאשמת התגלו בשלב מוקדם יחסית, כך שהפגיעה בנפגעי העבירה הייתה יחסית ממוקדת והסתיימה לאחר זמן לא רב. עוד יצוין כי השוטר ר.ה. אמנם נחקרה במח"ש אך חקירתה לא הייתה באזהרה. בנוסף, התוכן המאיים בהודעות שהציגה הנאשמת למשטרה במסגרת הידיעות הכוזבות כוון אליה עצמה ולא לאדם אחר.

לפיכך, באיזון בין השיקולים השונים בנסיבות הקונקרטיות של המקרה דנן, אני סבור כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים במקרה דנן לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, וזאת מבלי לפגוע באופן מהותי בכלל שיקולי הענישה, לרבות שיקולי ההלימה וההרתעה, ובאינטרס הציבורי.

באשר לתנאי השני שנקבע בהלכת כתב, שעניינו מידת הפגיעה בשיקום הנאשמת, בחייה ובעיסוקה -

לאחר בחינת נתוניה האישיים של הנאשמת, כפי שהם עולים מתסקירי שירות המבחן וכפי שהם עולים מהמסמכים שהוגשו על ידי ההגנה **נ/1-7** ובהתחשב בפסיקה הרלוונטית, סבורני כי הנאשמת עומדת גם בתנאי זה.

הנאשמת היא צעירה ללא עבר פלילי, זו מעידתה הראשונה והיחידה בפלילים, מאז ביצוע העבירות ועד היום חלפו כשנתיים בהן לא ביצעה הנאשמת כל עבירה נוספת, היא מנהלת אורח חיים נורמטיבי ונראה כי אין לה דפוסי התנהגות עברייניים והסיכון שתשוב לבצע עבירות נמוך. הנאשמת הודתה בביצוע העבירות המיוחסות לה בהזדמנות הראשונה, קיבלה אחריות מלאה לביצוע העבירה והביעה חרטה על המעשה, הן בפני שירות המבחן והן בדברה האחרון בפני. הנאשמת חסכה בזמן שיפוטי יקר וייתרה את הצורך בשמיעת הראיות.

כאמור, מהתסקיר הראשון של שירות המבחן עולה כי הנאשמת ביצעה את העבירה על רקע תחושות של חוסר ערך עצמי, ביטחון עצמי נמוך ורצון לתשומת לב מבן זוגה. בתקופה המתוארת, בהיותה במצב נפשי מעורער ומורכב, בדתה תלונות שווא בהן לכאורה ספגה איומים על חייה, כשמטרתה הייתה לקבל אמפתיה, דאגה ותשומת לב מבן זוגה דאז. במועד ביצוע העבירה, לא הייתה הנאשמת מודעת לחומרתה, השלכותיה והאסור שבה. בחלוף הזמן, הנאשמת מבינה שפעלה באופן שגוי ובניגוד לחוק, מבטאת צער וחרטה בגין מעשיה, ולוקחת אחריות מלאה על התנהגותה. הנאשמת הדגישה את חריגות התנהלותה בעבירה לאורח חיים וליחסיה הבין אישיים. מאז ביצוע העבירה היא הפיקה את הלקח והיא נמנעת מהישנות אירועים דומים. עוד ציינה כי בהיותה במשבר נפשי פנתה מיוזמתה לטיפול פרטני במסגרת קופת החולים, שם היא מטופלת מספר חודשים (נתון שנבדק ואושר על ידי שירות המבחן). הטיפול ממוקד בתכנים הקשורים למתן אמון בתוך מערכת זוגית, העלאת הביטחון העצמי וההערכה העצמית וויסות רגשי. בנוסף הנאשמת שולבה במקביל גם בטיפול קבוצתי הממוקד דינאמיקה זוגית. הנאשמת מסרה כי הטיפול מטיב עמה ועוזר לה להתמודד עם הבנת מעשיה בעבירה הנוכחית. שירות המבחן התרשם כי העבירה בה הורשעה חריגה להתנהלותה בדרך כלל, ובוצעה על רקע קשר זוגי מורכב בינה ובין בן הזוג בעת ביצוע העבירה ועל רקע דינאמיקה זוגית הכוללת אלימות רגשית והתנהלות בעייתית בין בני הזוג. שירות המבחן התרשם שהנאשמת בעלת יכולת הסתגלות ויציבות במסגרות, בעלת אחריות גבוהה ובעלת יכולות וכישורים. לעניין הרשעה בדין, לאור העובדה כי מדובר באישה נורמטיבית, מתפקדת, נעדרת הרשעות קודמות, החשש אשר הביעה בפני שירות המבחן מהשלכות הרשעתה בדין על עתידה המקצועי בהיותה סטודנטית, ובנוסף לאור שיתוף הפעולה בקשר עמה והבעת המוטיבציה לביצוע צו

השל"ץ והמשך טיפול - שירות המבחן המליץ לשקול בחיוב את ביטול הרשעתה בדין, וזאת לצד העמדתה בצו מבחן למשך שנה ומתן צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות.

בנוסף לעולה מתסקירי שירות המבחן, ההגנה הגישה גם מסמך המלמד על השתתפות הנאשמת בהליך טיפולי פרטני (נ/1). ממסמך זה עולה, בין היתר, כי הנאשמת מביעה חרטה רבה על מעשיה, מבינה את חומרתם, מודעת ולוקחת אחריות מלאה. המטפל סבור כי התנהלות הנאשמת לא מבטאת כוונה פלילית וכי חרטה אמיתית וכנה וכי ההליך המשפטי יצר בקרבה הרתעה ממשית. עוד מציין המטפל כי הנאשמת אינה מצויה כיום בקשר עם בן זוגה מאז והיא מטופלת בגין החרדות והקשיים הרגשיים והנפשיים שהובילו אותה לביצוע המעשים במקור.

יצוין עוד, כי הנאשמת השתלבה בהליכים הטיפוליים מיוזמתה עוד טרם תחילת ההליכים המשפטיים בעניינה, וניכר כי היא נתרמת מהם, רוכשת כלים להתמודדות מיטבה עם קשייה, מבינה את המניעים למעשיה ומפיקה לקחים שיש בהם כדי להבטיח שהסיכוי להישנות העבירות הוא נמוך. לאור האמור, סבורני כי אין ממש בטענת המאשימה לפיה לא מדובר בהליך טיפולי מיטבי או אפקטיבי, ואני סבור שמהתסקירים ומהמסמכים עולה כי הנאשמת אכן עברה הליך טיפולי ממשי ומועיל, שיש בו כדי להפחית באופן ממשי את הסיכון להישנות העבירות מצדה.

הנאשמת הגישה מסמכים המלמדים על רקע נורמטיבי, לרבות שירות צבאי חיובי ומשמעותי (נ/1), ולרבות הכשרות מקצועיות שונות ועבר תעסוקתי יציב, מתמשך וחיובי, כולל בתחום האבטחה (נ/3, נ/5 ו-נ/6). לפיכך, ברי כי הנאשמת הנה צעירה נורמטיבית ובעלת פוטנציאל חיובי ביותר.

כמו כן, הגישה הנאשמת מסמכים אודות בעיות בריאותיות מהן היא סובלת (נ/4).

באשר לקיומה של פגיעה קונקרטית, חמורה וממשית בשיקומה, בחייה ובעיסוקה של הנאשמת באם הרשעתה תיוותר על כנה, צוין בתסקיר שירות המבחן האחרון כי הנאשמת הציגה מידע בנוגע לקורסים שהיא מתעתדת להתחיל ללמוד, לצורך הכשרה כחוקרת פרטית וכמנהלת אבטחה. שירות המבחן מציין כי בדרישות הקבלה לקורסים אלו מתבקש היעדר עבר פלילי. על רקע האמור, שירות המבחן שב והמליץ לשקול את ביטול הרשעתה על מנת שלא לפגוע בהמשך התפתחותה המקצועית של הנאשמת. בנוסף, הציגה הנאשמת מסמכים המלמדים על כך שלימודי הכשרה לחוקרים פרטיים בישראל וכן לימודים לתפקיד של מנהל אבטחה אכן דורשים היעדר עבר פלילי (נ/7).

אכן, הנאשמת, בהיותה אדם צעיר המצוי בראשית חייו, טרם החלה בלימודים האמורים, לא הציגה מסמכים בדבר היותה סטודנטית או בדבר התקשרות עכשווית לצורך הלימודים האמורים. עם זאת, מעברה התעסוקתי והצבאי של הנאשמת, ומדבריה בפני שירות המבחן ואף לפני בדברה האחרון, ניתן ללמוד כי רצונה ותכניתה ללמוד את הלימודים האמורים, לשם הכשרה כחוקרת פרטית וכמנהלת אבטחה, אינם ערטייליים ואינם נאמרים מן השפה אל החוץ אך ורק לצורך ההליך דנן, אלא הם מבוססים על רצונה האמיתי והמתמשך של הנאשמת לעסוק בתחומים אלו, עוד טרם תחילתו של ההליך דנן, כחלק מהתקדמות מקצועית בתחום. מכאן, שאף שאין המדובר בפגיעה מיידית ועכשווית בנאשמת, גם לא ניתן לומר שמדובר באפשרות ערטיילאית וכללית בלבד לפגיעה בנאשמת.

כמו כן, פסיקת בתי המשפט, לרבות בית המשפט העליון, הכירה לא אחת בצורך להגמיש במידת מה את בחינת דרישת קיומה של הפגיעה הקונקרטית בשיקומו ובעיסוקו של נאשם שעה שמדובר בנאשמים צעירים שעברו הליכי שיקום ושנסיבותיהם האישיות מלמדות על אופי נורמטיבי, על אינטרס ציבורי להעניק להם הזדמנות נוספת להתחיל את חייהם ללא כתם פלילי, ועל פגיעה עתידית ריאלית בשיקומם ובעתידם המקצועי באם הרשעתם לא תבוטל. בהקשר זה אפנה לרע"פ 3446/10 **אלחלים נ' מדינת ישראל**, לע"פ 1880/13 **אברהם נ' מדינת ישראל**, לע"פ 111/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, לע"פ 4466/13 **פורטל נ' מדינת ישראל**, לרע"פ 1721/12 **איראשי נ' מדינת ישראל**, לרע"פ 4592/14 **רוטמן נ' מדינת ישראל**, ולת"פ 34162-06-13 (שלום תל-אביב) **מדינת ישראל נ' פלוגי**.

עוד אציין, כי בנסיבות הייחודיות של ביצוע העבירה במקרה, ובפרט לאור המניע לביצוע המעשים על רקע גילה הצעיר של הנאשמת, ובשים לב לאופייה של הנאשמת כעולה מתסקירי שירות המבחן ומהמסמכים שהוגשו, אינני סבור כי במקרה דנן קיים אינטרס ציבורי ממשי למנוע מהנאשמת מלעסוק בתחומים בהם היא מבקשת לעסוק על מנת לשמור על אמינות המקצוע וטוהר המידות בו, באשר אני סבור כי הסיכוי שהנאשמת תשוב לבצע עבירות דומות הוא קטן ביותר.

אשר על כן, על רקע תסקירי שירות המבחן והמלצותיו ולאור המסמכים שהוצגו לעיוני, סבורני כי הנאשמת הביאה ראיות במידה מספקת להוכחת פגיעה קונקרטית, ממשית ובלתי מידתית בשיקומה, בחייה, בהשתלבותה בחברה ובעיסוקה בעתיד באם הרשעתה לא תבוטל. נראה כי הותרת הרשעתה של הנאשמת על כנה עלולה לפגוע, בסבירות גבוהה, פגיעה ממשית, קונקרטית ובלתי מידתית במסלול המקצועי בו בחרה, בפרנסתה, בחייה ובשיקומה.

אני סבור כי הנאשמת עומדת בתנאים שנקבעו בפסיקה ואשר מצדיקים חריגה מהכלל בדבר הרשעה, שכן הוכח שנוצר יחס בלתי מידתי בין הפגיעה שצפויה לנאשמת באם תיוותר הרשעתה על כנה לבין מעשה העבירה שביצעה והערכים החברתיים המוגנים שנפגעו, ולכן החלטתי לקבל את בקשתה ולהורות על ביטול הרשעתה בדיון.

לצד זאת, אני סבור כי יש להגדיל את היקף שעות השל"ץ ואת היקף צו המבחן שיוטלו על הנאשמת, וזאת לנוכח חומרת העבירה ונסיבות ביצועה במקרה דנן.

לפיכך, אני מבטל את הרשעת הנאשמת, תוך שאני מותיר את הקביעה כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום. כמו כן, אני מטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. **צו מבחן** שתוקפו למשך שנה וחצי מהיום.
- ב. **צו של"ץ** בהיקף של 300 שעות, בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן, כמפורט בתסקיר. שירות המבחן יפקח על עבודת הנאשמת ויהיה רשאי לשנות את מקום ההשמה במידת הצורך, ללא צו שיפוטי נוסף.

הנאשמת מוזהרת ומובהר לה כי הפרת צו השל"ץ ו/או צו המבחן עלולה להביא להפקעתם ולגזירת עונש חילופי. הנאשמת הצהירה כי היא מסכימה לבצע את צו השל"ץ ואת צו המבחן כאמור וכי היא מודעת לאזהרה ומבינה אותה.

ג. פיצוי בסך 3,000 ₪ לכל אחד מנפגעי העבירה, עדי התביעה 1 ו-2. הפיצוי ישולם בתוך 60 ימים מהיום. החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו לעיל. המאשימה תמסור את הפרטים הדרושים של נפגעי העבירה למזכירות בית המשפט בתוך 30 ימים מהיום.

המזכירות וההגנה ישלחו העתק מפסק הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ט' סיוון תשפ"ב, 08 יוני 2022, בהעדר הצדדים.